

IV./2020

POROČILA IZ SVETA ZA OTROKE

Krščanska adventistična cerkev v RS
Ljubljana 2020

3. oktober 2020

1. OLAJŠANO DIHANJE

Aradana, 14 let

Štirinajstletna - je opazila, da je ena izmed njenih sostanovalk iz osmega razreda v dekliškem domu imela težave z dihanjem, ko se je jesen prevesila v zimo in je postalo mrzlo.

Tudi njena sostanovalka Jocana je imela težave z dihanjem, ko je zimo nadomestila pomlad in so rože začele cveteti. Imela je astmo.

Čeprav je Jocana uporabljala pršilo proti astmi in vsak dan jemala tablete, se je ob spremembi vremena še vedno bojevala za sapo. Aradana je bila žalostna, ker sta bili z Jocano prijateljici. Izhajala je iz adventističnega doma, Jocanina družina pa je pripadala svetovnemu verstvu, ki ne časti Boga.

Ko je neko noč Jocana jemala zdravilo, se je Aradana odločila, da se bo z njo pogovarjala o Bogu. Usedla se je k njej na posteljo.

»Molila boš in proučevala Sveto pismo,« je dejala.

Jocana je za hip pomislila.

»Prav, poskusila bom,« je rekla.

Dekleti sta šli spat.

Naslednji večer je Aradana videla, da Jocana sedi na svoji postelji in bere iz odprtega Svetega pisma v rokah. Počutila se je srečno, ko je videla, da njena prijateljica bere Sveto pismo. Odločila se je, da je pravi čas, da ima svoje večerno bogoslužje, zato se je usedla na svojo posteljo, prebrala poglavje iz Svetega pisma in odšla spat.

Potem je Aradana videla, da Jocana vsak večer bere Sveto pismo. Videla je tudi, da vsak večer moli, bodisi da sedi na postelji ali kleči ob njej. Neki večer je predlagala, da skupaj molita. Pokleknila sta in Jocana je molila prva: »Dragi nebeški Oče, hvala za ta dan. Hvala, ker si naju varoval pred škodo in nevarnostjo. Bodi z najinimi starši, ki so daleč od naju. Bodi z nama. Pomagaj nama, da se bova dobro učili pri pouku. Bodi z našimi nadrejenimi in učitelji. Bodi tudi z menoj. Daj mi moči za branje Svetega pisma in si pomagam pri ozdravitvi od pljučne bolezni. Bodi z nama, ko spiva. V Jezusovem imenu. Amen.«

Potem je molila Aradana: »Dragi nebeški Oče, bodi z Jocano. Pomagaj ji hoditi po tvoji poti in bodi z njeno in z mojo družino.«

Čez nekaj časa je Aradana ugotovila, da Jocani Bog pomeni pomemben del njenega življenja. Molila je pred obroki, pred izdelovanjem domače naloge in pred opravljanjem izpitov. Zboljšalo se je tudi njeno zdravje. Njena astma je ni toliko motila in zdravnica ji je rekla, da lahko jemlje manj zdravil. Jocana je navdušeno sporočila Aradani dobre novice.

»Tako vesela sem, da mi je zdravnica predpisala manj zdravil,« je povedala. »Naveličala sem se jemati toliko zdravil.«

»Bog ti je pomagal zmanjšati količino zdravil,« je dejala Aradana.

Vsak večer je molila za prijateljico in se zahvalila Bogu, ker je uslišal njene molitve.

Aradana ni pozabila Jocane, čeprav ne hodi več v njeno šolo. Vsak večer moli, da bo njena dobra prijateljica izročila srce Jezusu.

Moli: »Bog pomagaj ji, da bo popolnoma ozdravela od težave z dihanjem, kjer koli že študira. Pomagaj ji, da bo hodila po tvoji poti in te bo srečala v nebesih.«

Del daru trinajste sobote v tem četrtnem letu bo podprl zidanje novega molitvenega doma v Amritsarju, ki bo nadomestil staro prenapolnjeno cerkveno stavbo. To je cerkev, v kateri Aradana časti Boga ob sobotah, kadar ni na adventistični šoli v Roorkeeju, ki je okoli 25 kilometrov oddaljeno od mesta Amritsarja na severozahodu Indije. Hvala, ker načrtujete obilen dar, da bo Aradana lahko služila Bogu v novem lepem molitvenem domu.

10. oktober 2020

2. MOLITEV ZA OTROKA

Ručí, 32 let

Po izročilu je v Indiji oznanjal evangelij apostol Tomaž in na jugu ustanovil Nestorijansko krščansko cerkev. Zgodovinski dokazi kažejo, da so kristjani v Indiji od četrtega stoletja.

Ni natančno znano, kdaj so bili nauki Krščanske adventistične cerkve prvič vpeljani v Indijo ali kdaj se je začel oznanjati evangelij. Leta 1890 sta S. N. Haskell in P. T. Magan na misijonskem potovanju po svetu prehodila Indijo od Kalkute do Bombaja.

Ručí je bila zelo žalostna. Poročena je bila tri leta in še ni imela otroka. Z možem Dipakom sta obiskovala zdravnike ter molila k bogovom iz lesa in kamna. Naredila sta vse, kar sta si lahko omislila, a nič ni delovalo.

Neki dan je 75-letna ženska po imenu Šakina prišla obiskat družine, ki stanujejo v isti hiši kakor Ručí. Slišala je, da Ručí želi imeti otroka, in je govorila z njo. »Verujem v Jezusa, ki je pravi Bog,« je povedala Šakina. »Naj molim za vas.«

Ručí še nikoli ni slišala za Jezusa, bila pa je vesela, ker sploh kdo želi moliti zanjo. »Potrebna sem vaših molitev,« je rekla. »Poročena sva že tri leta in še nimava otrok.«

»Otroci so Božja dediščina,« je Šakina povedala Ručí in jo povabila, da poklekneti za molitev. Ručí je bila navajena klečati pred bogovi iz lesa in kamna, zato je pokleknila poleg Šakine.

»Gospod, naj bo Ručino telo rodovitno, kajti Ps 127,3 objublja, da so otroci tvoja dediščina,« je molila Šakina.

Naslednji teden je Šakina spet prišla molit z Ručí. Prišla je tudi še en teden po tistem. »Veste, tudi vi bi morali moliti,« ji je rekla. »Morali bi imeti vero v Jezusa, kakor jo je imel Abraham.« »Kdo pa je Abraham?« je vprašala Ručí. Nikoli ni slišala za Abrahama.

Šakina ji je povedala, kako sta Abraham in Sara molila za otroka. Bog je na njune molitve odgovoril tako, da je Sara rodila dečka, ko je

bila stara 90 let.« Ruči si je mislila: »Vav, če je Bog lahko dal otroka Sari, ko je bila stara 90 let, potem ga lahko da tudi meni. Jaz sem stara samo 24 let!« Ruči je začela vsak dan moliti za otroka. »Jezus, dal si otroka Sari. Daj ga tudi meni,« je molila.

Neki dan je Šakina pripovedovala izkušnjo Ane, ki je molila za otroka, in Bog ji je dal Samuela. Ručina vera je rasla, ko je slišala izkušnjo. Mislila je: »Če je Bog lahko naredil, da sta Sara in Ana rodili dojenčka, lahko to naredi tudi pri meni.«

Začela je sama brati Sveto pismo. Še naprej je molila. Minilo je eno leto. Tri leta. Štiri leta. Ruči je ves čas molila in brala Sveto pismo.

Neki dan je v trebuhu začutila nekaj nenavadnega. Takoj je odšla k zdravniku, on pa ji je povedal, da je noseča. Ruči se je veselo zahvalila Bogu in poklicala Šakino, da bi ji povedala novico.

»Imela bom otroka!« je vzkliknila.

»Jezus je odgovoril na najine molitve!« je dejala Šakina.

Ruči je rodila deklico in ji dala ime Kaš. Čez eno leto je rodila še enega otroka.

Danes Ruči z veseljem vsako soboto pripelje svoja dva otroka v molitveni dom Krščanske adventistične cerkve v Amritsarju.

»Jezus je močnejši od vsega drugega na svetu,« pravi.

Del daru trinajste sobote v tem četrletju bo podprl zidanje novega molitvenega doma v Amritsarju, ki bo nadomestil staro in prenapolnjeno cerkveno stavbo. To je cerkev, kjer hodijo k bogoslužju Ruči in njena otroka. Hvala, da načrtujete obilen dar, da bodo Ručijina družina lahko služila Bogu v novem lepem molitvenem domu.

17. oktober 2020

3. LOVLJENJE VLAKA

Sent Kim

Po izročilu uradno delo v Indiji sega v leto 1893, ko sta William Lenker in A. T. Stroup, dva kolporterja iz Združenih držav Amerike, pristala v Madrasu in začela zbirati naročila za knjige med angleško govorečimi prebivalci večjih mest. Kot sad tega Lenker poroča o številnih adventistih, ki so delali v različnih indijskih mestih.

Veliki avtobus je drdral v temni noči po grobi gorski cesti. V njem je odmevala indijska glasba z voznikovega radia. Mnogi potniki so trdno spali.

Enajstletni fant Sent je bil zelo buden. On in drugi v avtobusu so končali prostovoljno delo v enotedenski medicinski ambulanti v oddaljeni indijski vasi. Sent je videl, da je mnogo bolnikov dobilo brezplačno zdravniško pomoč. Ni bil dovolj star, da bi bil zdravnik, vendar je z veseljem izpolnjeval naročila in se igral z bolnimi otroki. Sedaj je avtobus vozil skupino prostovoljcev na železniško postajo, da bi šli domov.

Nekdo je spregovoril: »Prosim, ustavite avtobus. Laviniji je slabo. Bruhala bo.«

To je bilo res. Brž ko je voznik ustavil avtobus, je dvajsetletna Lavinija izbruhala vse, kar je imela v želodcu.

V bistvu Lavinija ni bila edina, ki se je bojevala s potovalno boleznijo. Vsi so bili zdaj budni in jim je šlo na bruhanje. Toda skupina ni imela časa za težave. Morali so se voziti še pet ur, da bi pravočasno prispeli na železniško postajo.

Zdravnik, ki je bil odgovoren, ni hotel več zdravstvenih postankov. Iz kompleta za prvo pomoč je vzel zdravilo za slabost in se z njim sprehodil po avtobusu. Ta je dalje vozil po vijugasti cesti. Sedaj se je zdelo, da čas hitro mineva. Nekdo se je oglasil: »Morali bi voziti hitreje, sicer bomo zamudili vlak.«

Potnik je imel prav. Skupina je morala prispeti na železniško postajo pred odhodom vlaka. Voznik avtobusa je spoznal nujnost in je vozil hitreje. Toda čas je tekel enako hitro kakor avtobus.

Žal je avtobus pozno speljal iz oddaljene vasi, postanek za bolnico pa je zamudo le še povečal. Kazalo je, da je nemogoče pripeljati pravočasno na železniško postajo.

Sentov oče je na mobilnem telefonu preveril čas odhoda vlaka. Aplikacija je pokazala, da bo vlak odpeljal pravočasno.

Dejal je: »To je čudno. Vlak običajno odpelje z zamudo, tokrat pa je pravočasen.«

»Morda bomo zamudili vlak,« je dejal žalostno.

Sedaj so bili vsi zaskrbljeni. Nihče ni mogel spati.

Tedaj je spregovoril Sent: »Vlak nas bo počakal.«

Starejši se s tem niso strinjali.

Mati mu je rekla: »Veš, da je aplikacija, ki spremlja vožnjo vlaka, vedno pravilna. Torej vlak lahko odpelje, preden prispemo na postajo.«

Ne, mama,« je Sent dejal odločno. »Bog bo zadržal vlak za nas.«

Avtobus je pripeljal na železniško postajo 30 minut pozneje. Vsi so bili zaskrbljeni zaradi žalostnih razmer. Sentov oče in še en mož Rošan sta ugotavljala, koliko časa bo skupina čakala na naslednji vlak. Na lepem sta oba stekla.

»Hej, vsi!« je zavpil Sentov oče. »Vlak še ni odpeljal! Pohitite!«

Ni bilo časa za veselje. Vsi so prijeli prtljago in čim hitreje tekli na peron, kjer je čakal vlak. V trenutku, ko so vsi stopili na vlak, je od zadaj pritekel Sent in zašepetal: »Mama, rekel sem ti, da bo Bog zadržal vlak.«

Široko se ji je nasmehnil. Ko so bili vsi zaskrbljeni zaradi vlaka, se je Sent spomnil, da nebeški Oče vedno odgovarja na molitev. On je molil.

Hvala za darove, ki pomagajo otrokom, kakršen je Sent, učiti se o Jezusu in moči molitve.

24. oktober 2020

4. TEPENA ZARADI SOBOTE

Anuša Nagapa, 14 let

Čeprav v Indiji krave imajo za svete in jih je nezakonito ubijati, jih vendar uporabljajo za mleko. Toda večina mleka v tej državi je od bivolic.

Štirinajstletna Anusha Nagapa joče, kadar govori o očetu. Tako je zato, ker je oče besen, da je postala kristjanka. Odločil se je, da si bo premislila.

Težava se je začela lani, ko je njihova sosedka adventistka njeno mater seznanila z Jezusom. Dejala je: »Češčenje malikov ni pravilno. Svoje srce bi morali izročiti Jezusu.«

Mati je potem, ko jo je sosedka večkrat povabila, naj sprejme Jezusa, začela hoditi v Krščansko adventistično cerkev v svoji vasi. S seboj je vzela hčer in deklica je uživala v petju. Oče ni hotel z materjo in Anušo v cerkev. Še huje pa je bilo, da jima je preprečil hoditi vanjo. Pokazal je na 20 lesenih in kamnitih malikov v njihovem domu.

»Naši bogovi nam pomagajo že toliko let,« je dejal. Skrbeli so za nas in nas varovali. Zakaj želita hoditi v cerkev častit drugega Boga?»

Mati in hči sta molčali. Ničesar nista mogli reči, da bi pomirili očeta. Ko je videl, da še vedno hodita v cerkev, je neprijazno govoril z materjo. Anušo je celo pretepel in dejal, da je neposlušna. Da bi se zadeva še poslabšala, so se jima sosedje posmehovali.

Neki sosed je rekel: »Dolgo sta spoštovali naše bogove. Kaj se je zgodilo slabega, da se morata klanjati krščanskemu Bogu?»

Tudi krajevni duhovnik, ki ni bil kristjan, se jima je posmehoval. Prav tedaj, ko se je zdelo, da se zadeve ne morejo poslabšati, je oče doživel hudo nesrečo. Med vožnjo s kolesom po prometni cesti ga je zadel tovornjak. V kritičnem stanju so ga prepeljali v bolnišnico.

»Samo Bog ga lahko reši,« je zdravnik povedal materi.

Mati in hči sta prosili Jezusa, da reši očetovo življenje. Tudi prijatelj adventist je molil.

Zdravnik je bil presenečen, da je oče okreval in je lahko po treh tednih odšel iz bolnišnice. Oče ni rad priznal, da mu je nebeški Bog rešil življenje. Toda kmalu se je vrnil njegov bes, zato je ukazal materi in Anuši, da naj nehata hoditi v cerkev. Mati in hči sta se ob sobotah zjutraj morali izmuzniti iz hiše.

Letos je Anuši uspelo, da se je preselila v adventistični internat, da bi študirala. Navdušena je, da lahko časti Jezusa, ne da bi bila zasmehovana ali tepena. V šoli je dobila svoj izvod Svetega pisma. Ko pride domov na počitnice, ga bere prijateljem. Nekaj prijateljev je naučila moliti. Bolj kakor vse drugo bi rada brala Sveto pismo in molila z očetom. Prosi, da otroci po vsem svetu molijo, da bi njen oče spoznal pravega Boga.

Del daru trinajste sobote v tem četrletju bo podprl zidanje dveh učilnic za Anušino adventistično srednjo šolo z angleškim učnim jezikom Azam Nagar v indijski zvezni državi Karnataki, da bi se več otrok lahko učilo o pravem Bogu. Hvala, ker načrtujete obilen dar.

31. oktober 2020

5. ODKLANJANJE KAMNITIH MALIKOV

Bimakši Kojave, 15 let

Indijska kuhinja je znana po vsem svetu, vendar se močno razlikuje glede na pokrajino. Ta razlika pogosto ni opazna v indijskih restavracijah zunaj Indije, kjer so na voljo znane jedi, kakršne so dal, samosa, naan in piščančji tandur.

Bimakši je pri desetih letih staršem pogumno povedala, da ne bo molila njihovih bogov. Začelo se je potem, ko se je vrnila na poletne počitnice z mednarodne šole Krščanske adventistične cerkve. Bila je srečna, da je videla mater in očeta po večmesečni odsotnosti.

Bimakši se je zjutraj zbudila in se skopala. Tedaj jo je mati povabila v družinsko svetišče častit njihove bogove. Sestavljalo jih je šest fotografij kamnitih malikov. Obešene so bile na steni. Pod njimi je bila lesena polica s svetilko, kadilnimi palicami in rdečim prahom, ki so ga nalepili na čelo.

Bimakši se je nerada približala fotografijam. Mati in oče sta že sedela na tleh s prekrížanimi nogami. Z njima je bila Bimakšina devetletna sestra. Oče je pozvonil z zvončkom, kar je kazalo, da se je začel čas za molitev. Z materjo sta začela peti ime enega izmed bogov. Nista zaprla oči. Mati je videla, da Bimakši sedi, zato je nehala peti in rekla deklici: »Usedi se z nami.«

Bimakši je odklonila. »Nočem početi tega,« je dejala. Mati je bila videti jezna. Vedela je, da se Bimakši že pet let uči o Jezusu v adventistični šoli. Vedela je, da imajo tam tudi jutranje bogoslužje, kjer častijo Jezusa namesto ljudskih bogov. Mati ni imela ničesar proti, da Bimakši v šoli časti Jezusa. Dejala je: »Ko si v šoli, si lahko podobna kristjanom. Toda ko prideš domov, moraš delati, kar delamo mi.«

Bimakši še vedno ni hotela. Sedaj je bila mati besna in se je obrnila k Bimakšini sestri in ji spregovorila: »Moli zase in za sestro.«

Bimakši se je umaknila v drugo sobo, medtem ko je družina molila. Po končani molitvi jo je mati poiskala in natepla zaradi

neposlušnosti. Bimakši je molče molila, da bi ji Jezus pomagal. Naslednji dan jo je mati zopet poklicala k molitvi z družino. Bimakši znova ni hotela. Zopet je bila kaznovana. Enako se je tisto poletje ponavljalo iz dneva v dan. Bimakši si ni premislila. Ni hotela moliti malikov.

Končno se je začelo novo šolsko leto in se je vrnila v adventistični internat. Vesela je bila, da je zopet med prijatelji in prijaznimi učitelji. Vesela je bila, da ne bo tepena, ker noče moliti malikov. Najbolj vesela pa je bila, da je lahko svobodno častila Jezusa. Vzgojiteljici je povedala, kaj se je dogajalo poleti. Vzgojiteljica je bila ponosna na Bimakši, ker se je trdno postavila za Jezusa.

Pri naslednjem jutranjem bogoslužju je vzgojiteljica povedala, da Bog spoštuje svetopisemske ljudi, ki niso hoteli častiti malikov. Dejala je: »Maliki iz lesa in kamna niso živi. Imamo le enega Boga, ki je naš Stvarnik, ne pa mnogo bogov. Satan nas poskuša prevarati z maliki.«

Bimakši je razumela, da je Bog ponosen nanjo, in se odločila, da ne bo več častila malikov. In jih ne časti. Danes je stara 15 let in še vedno doma noče moliti malikov. Mati ni več jezna nanjo in je celo občasno začela moliti Jezusa. Bimakši upa, da bo nekoč molila samo Jezusa. Pravi: »Jezus je pravi Bog.«

Del daru trinajste sobote v tem četrletju bo podprl zidanje dveh učilnic za Bimakšino adventistično srednjo šolo z angleškim učnim jezikom Azam Nagar v indijski zvezni državi Karnataka, da se bo lahko več otrok naučilo, da je Jezus pravi Bog.

7. november 2020

6. ČEŠČENJE VRAGOLIJE

Kartik Sukaram, 13 let

Bangalore velja za Silicijevo dolino Indije. Številne mednarodne družbe so tam ustanovile poslovna središča, zaradi tega je vanj prišlo mnogo inženirjev in izseljencev.

»Jezus je pravi Bog,« je dejal učitelj pred učilnico.

Enajstletni Kartik se je pri jutranjem bogoslužju v adventističnem internatu Azam Nagar v Indiji obrnil k prijateljem, ki so sedeli v bližini. Zašepetal je: »Ne, ni pravi Bog. Naši bogovi so pravi.«

Drugi fantje so molče prikimali in se strinjali z njim, vendar se zaradi strahu pred kaznijo niso upali glasno oglasiti. Kdor je motil bogoslužje, ni smel zajtrkovati, radi pa so jedli kašo upma.

Učiteljica je opazila, da Kartik šepeta, in je nehala govoriti.

»Kartik, kaj si rekel?« je vprašala.

Fant ni hotel povedati.

Učiteljica je pogledala v fante, ki so sedeli blizu njega.

»Kaj j rekel Kartik?« je vprašala.

Po mučni tišini je eden spregovoril: »Kartik se ne strinja, da je Jezus pravi Bog.

Učiteljica ničesar več ni rekla in nadaljevala bogoslužni govor. Toda po končanem bogoslužju Kartik ni smel zajtrkovati, ker je motil bogoslužje. Čeprav ni maral kazni, je še naprej motil večerno in jutranje bogoslužje.

Da boste razumeli, zakaj je fant motil bogoslužje, morate razumeti nekaj o njegovem domačem življenju. Odraščal je v indijski vasi, v kateri ni bilo šole, da bi se učil angleško. Ko je bil star 11 let, ga je mati poslala v okoli 40 kilometrov oddaljen adventistični internat, da bi se učil angleščine.

Kartik ni bil kristjan in ni maral krščanske šole. Posebno ni maral bogoslužij.

Toda neko soboto je slišal pridigo, ki je ganila njegovo srce. Pridigar je Jezusa imenoval resničnega Boga, ki rešuje ljudi pred njihovimi napakami. Kartik je želel vedeti več, in učitelj mu je dal Novo zavezo. Začel je brati vsak dan nekaj besedil in moliti.

Potem pa so se začele dogajati slabe stvari. Kartik si je med igranjem poškodoval brado. Nato je moral v bolnišnico na operacijo kile. Spraševal se je, ali ga kamniti družinski bogovi kaznujejo, ker je molil k Jezusu.

Ob koncu šolskega leta je med skokom na šolski zid padel in si hudo poškodoval obe nogi. Zopet je moral v bolnišnico.

Napovedal je, da ne bo več šel v adventistično šolo.

»Ne grem več tja,« je odločno povedal materi. »Tam se dogajajo slabe stvari.«

Toda mati je hotela, da se vrne. Tja je želela poslati tudi njegovo mlajšo sestro.

Učiteljica se je pogovorila s fantom.

»Resnično bi rada, da se vrneš,« je dejala. »Pridi, in zadeve se bodo zboljšale.«

Kartik se je na začetku šolskega leta vrnil z mlajšo sestro. Obljubil je, da bo dal Jezusu še eno možnost.

»Bolj bom bral Sveto pismo in se približal Bogu,« je povedal učiteljici. »Želim se postaviti za Jezusa, ne glede na to, kaj bo, in da ga spozna moja družina.«

Del daru trinajste sobote v tem četrletju bo podprl zidanje dveh učilnic za Kartikovo adventistično srednjo šolo Azam Nagar v indijski zvezni državi Karnataka.

14. november 2020

7. BABICA NAJDE SVOJ GLAS

Rašmi Raješ Golar, 15 let

Petnajstletna Rašmi ni rada bila sama doma z babico v mestecu Baihongalu na jugu osrednje Indije. Kadar koli je mati odšla iz hiše nakupovat hrano ali obiskat sosede, je k njej prišla babica.

»Zakaj zapuščate bogove naših prednikov in hodite za neznanim Bogom?« je zavpila.

Babica ni mogla razumeti, zakaj je mati vsak teden peljala Rašmi v krščansko cerkev, potem ko je od sosede zvedela za Jezusa. Častila je bogove iz kamna in lesa. Ni verovala v Jezusa. Kadar je bila mati doma, ni rekla niti besede. Toda brž ko je mati odšla, je grajala Rašmi, ker hodi v cerkev.

»V bližini našega doma je majhen tempelj,« je povedala. »Tja lahko hodite molit namesto v krščansko cerkev.«

Rašmi je poskušala razložiti, da je krščanska cerkev lepa. »Zakaj me oštevaš?« je dejala. »Če bi šla z nami v cerkev, bi razumela.«

Rašmi nikoli ni povedala materi za oštevanje. Ni se bala babice, vendar ni hotela povzročati težav v družini.

Neki dan je babica začela izgubljati glas. Govorila je le tiho. Ni mogla povzdigniti glasu, da bi kričala na Rašmi, ker hodi v cerkev, vendar je ostala jezna.

»Čeprav ste zapustili naše bogove, vas naši bogovi ne bodo zapustili!« je vneto zašepetala. Dejstvo, da je babica izgubljala glas ni nikogar skrbelo. Vsi so mislili, da se bo povrnil sam. Rašmi se je vpisala v adventistično šolo in odšla študirat. Toda ko je po treh mesecih prišla na počitnice, je babica popolnoma izgubila glas. Sploh ni mogla govoriti. Če je želela kaj povedati, si je morala pomagati z rokami. Rašmi je bila vesela, da babica ni več kričala, vendar ji je bilo žal. Mati je bila zelo zaskrbljena. »Morala boš iti v bolnišnico,« je rekla mati.

Zdravnik je povedal, da babica potrebuje operacijo govornega predela. Sedaj se je babica prestrašila. Rašmi je želela pomagati, toda

spomnila se je, da babica trdno verujejo svojim bogovom iz kamna in lesa. »Zakaj ne moliš svojih bogov, da te ozdravijo?« je predlagala. »Tedaj operacija ne bo potrebna.«

Babica je že nekaj mesecev molila svoje bogove. Dojela je, da nimajo moči. Ni se mogla pogovarjati z Rašmi, zato se je preprosto nasmehnila.

Mati je prijateljem v cerkvi pripovedovala o napovedani operaciji, zato so molili za babico. Cerkve v drugih delih Indije so slišale za operacijo in molile. Rašmi je molila z babico.

»Dragi Bog, pomagaj babici, da neha moliti malike in začne verovati v Jezusa, resničnega Boga,« je rekla v molitvi.

Solze so tekle po babičinih licih, ko je slišala molitev. Po operaciji je zdravnik povedal, da je bila uspešna. Po treh mesecih se je babica vrnila domov in je lahko govorila.

Ne ošteva več Rašmi zaradi sobotnega odhoda v cerkev. Ne poskuša je več prepričevati, da časti družinske bogove. Namesto tega gre vsako soboto v cerkev z Rašmi in materjo. Mesec dni po operaciji je izročila srce Jezusu.

»Poveličujem Boga,« pravi Rašmi. »Babica sedaj hodi z nami v cerkev vsako soboto. Prej smo se skrivali pred njo, da smo šli v cerkev. Ampak danes gre z nami.«

Del daru trinajste sobote v tem četrletju bo podprl zidanje dveh učilnic v Rašmini adventistični srednji šoli z angleškim učnim jezikom Azam Nagar v indijski zvezni državi Karnataka, da se bo lahko še več otrok učilo o Jezusu.

Rašmi rada študira na šoli. V internatu imamo jutranje in večerno bogoslužje,« je povedala. »Hvaležna sem Bogu za to šolo, ki je luč mnogim, kakršna sem jaz. Za vedno želim srce izročiti Jezusu.«

21. november 2020

8. OSUPEL ZDRAVNIK

Renita Karoline, 22 let

Jeevan Rekha Express ali »Lifeline Express« je bolnišnični vlak, ki vozi po indijskih železnicah od leta 1991. Gre za terenski program za nedostopna podeželska območja. Vlak ima dve operacijski sobi s petimi mizami in sobo za okrevanje s šestimi posteljami. Ima tudi sobo za oftalmološko testiranje, zobozdravstveno enoto, laboratorij in rentgen. Obstaja oddelek za osebje s kuhinjo in spalnico z dvanajstimi posteljami. Medicinsko osebje izvaja ortopedske in oftalmološke posege ter plastične kirurške posege za volčje žrelo in brazgotine.

Zdravnik je menil, da Renita sploh ne bo preživela. Trinajstletnica je bila brez zavesti, srce pa ji je komaj bilo, ko so jo pripeljali v bolnišnico v indijskem mestu Bangaloru.

»Umre lahko kateri koli trenutek,« je zdravnik povedal staršem. »Toda potrudili se bomo, kolikor najbolje moremo.«

Okoli 100 adventistov iz Renitine cerkve je zdrvelo v bolnišnico. Tolažili so starše pred oddelkom za intenzivno nego, kjer je na postelji ležala Renita. Mnogo vernikov je pokleknilo na mrzla tla in molilo. Drugi so se podali v molitveni dom molit.

Naslednji dan so iz vseh petnajstih adventističnih krajevnih cerkev v Bangaloru prišli pastorji in verniki molit za Renito. Med njimi je bila tudi Renitina teta Ruta Meri. Imela je trdno vero v Boga.

»Vi opravljajte svoje delo,« je dejala zdravniku, »moj Bog bo poskrbel za vse.« Zdravnik ni veroval v Boga in je vznemirjeno poslušal njene besede. Renitini sošolci so molili v šoli. Direktor šole je organiziral učence v molitvene skupine, da bi obudil Renito z molitvijo. Tretji dan zdravnik še vedno ni bil prepričan, ali bo Renita živela. Toda Ruta Meri ni dvomila. »Vi opravljajte svoje delo,« je dejala zdravniku, »moj Bog bo poskrbel za vse.«

Sedaj se je zdravnik zelo vznemiril. Spraševal se je, kako lahko Ruta Meri toliko veruje v nevidnega Boga.

Verniki so dalje molili. Minili so štirje dnevi. Pet dni. Deset dni. Enajsti dan je Renita odprla oči.

Ruta Meri, ki se je postila in molila deset dni, je bila navdušena.

»Dalje opravljajte svoje delo,« je dejala zdravniku, »moj Bog bo poskrbel za vse.« To je zdravnika še bolj razburilo. Čutil je, da je nekoliko besen.

Renita se je postopoma krepila. Petnajsti dan se je zdravnik odločil opraviti majhno operacijo na grlu, da bi ji pomagal, da se bo bolje hranila. Ruti Mari ta zamisel ni bila všeč. »Ona poje Bogu v cerkvi,« če boste to naredili, bo izgubila pevski glas.« Zdravnik se je odločil počakati. Naslednje jutro ni mogel verjeti svojim očem. Renita je okrevala tako dobro, da operacija ni bila potrebna.

Spregovoril je Ruti Mari: »Vedno ste govorili o svojem Bogu. Sedaj vidim, da je vaš Bog rešil Renito. Samo Bogu se zahvalite.«

Novica o Renitinem čudežnem okrevanju se je razvedela po vsej bolnišnici. Drugi pacienti in njihove družine so osupnili, da so videli neverjetni odgovor na molitev in mnogo jih je prosilo zanjo.

Tisti večer so Renito predstavili na redni bolnišnični oddelek. Po mesecu dni so jo odpustili domov. Potem je obiskala vseh petnajst adventističnih krajevnih cerkev v Bangaloru in jim povedala svoje pričevanje.

»Pred vami stojim kot živa priča,« je dejala. »Samo po Božji milosti se mi je vrnilo življenje. Zahvaljujem se vam molitve. Brez molitve nisem nič. Z molitvijo je mogoče vse.«

Del daru trinajste sobote v tem četrletju bo podprl zidanje nove stavbe za molitveni dom Krščanske adventistične cerkev Savanagar v indijskem mestu Bangaloru. Sedanja stavba je stara in razpada, verništvo pa je preseglo njeno velikost. Hvala, ker načrtujete obilni dar.

28. november 2020

9. NI ČASA ZA VIDEO IGRE

Rišon Pereira, 9 let

V Bangaloru je več kakor 25 jezer, ki mestu zagotavljajo vodo, poleg tega pa nudijo mir, tišino in zabavo. V njih je obilo rastlinstva in živalstva, med drugim lilije, fazani, tkalci, vodomci in praproti.

Oče in mati sta se usedla z Rišonom, da bi se pogovorili o njegovih igračah po preselitvi in velikega mesta v majhno hišo na planini.

»Ne potrebuješ vseh teh velikih igrač,« je dejal oče. »Veliko bolj boš zaposlen z drugimi opravili, namesto da bi se igral z njimi.«

Mati je spregovorila o otrocih, ki živijo na vasi blizu njihove nove hiše. »Vaški otroci so revni in nimajo lepih igrač kakor ti,« je rekla. »Zakaj jim ne bi podaril svojih velikih igrač?«

Rišon je bil poslušen deček in ni imel ničesar proti temu, da bi podaril svoje velike igrače. Dal jih je dečkom in deklicam po vasi. Vaški otroci so bili navdušeni nad darili. Nikoli prej niso imeli tako lepih igrač. Rišon je bil srečen, ko je videl njihovo veselje. Bil je dobro narediti nekaj dobrega za druge.

Čez nekaj dni je Rišon ugotovil, da sta oče in mati imela prav. Bil je zelo zaseden. Šolal se je doma. Mati je predavala angleščino in druge jezike. Oče je predaval matematiko in znanost. Kadar se Rišon ni učil, je delal na družinskem vrtu, sadil, plel, pobiral koruzo, krompir in druge posevke. Vsak dan si je zapomnil po tri svetopisemska besedila. Po nekaj mesecih si je lahko zapomnil celotna poglavja, kakršna so Ps 23, 51, 91, Jn 1, 2 in Heb 11. Rišon ni imel časa, da bi se igral niti z majhnimi igračami, zato jih je nekaj podaril vaškim otrokom.

Vaški otroci, zlasti majhni, so hitro postali Rišonovi prijatelji. V začetku so ga imeli radi, ker jim je dajal igrače. Potem pa so ugotovili in videli, da je dober, nežen deček. Radi so ga obiskali v njegovi hiši na planini, zunaj vasi. Rišon se je rad igral z vaškimi otroki. Včasih so se igrali z Rišonovimi starimi igračami. Toda v glavnem so se igrali cerkve.

Veste, vaški otroci niso kristjani. Njihovi starši niso kristjani. Ničesar niso vedeli o tem, da je Bog ustvaril svet ali da je Jezus umrl za grehe ljudi. Ničesar niso vedeli o molitvi Bogu.

Rišon pa je med igro otroke učil o Jezusu. Otroci so sedeli na prašnih tleh, on pa jim je pripovedoval o Adamu in Evi, Davidu in Goliatu ter o Danielu v levnjaku. Pripovedoval jim je o Jezusovem umiranju na križu, da bi dal večno življenje vsem, ki verujejo vanj. Povabil jih je, da molijo Jezusa. Zaprošil jih je, da so vstali, in jim pokazal, kako je treba moliti. Dejal je: »Dragi Oče, hvala ti, da si naš najboljši prijatelj. Pomagaj nam, da bomo pridni. V Jezusovem imenu. Amen.« Drugi otroci so začeli posnemati Rišonove molitve. Staršem so pripovedovali o svetoписemskih resnicah. Tedaj so nekateri vprašali Rišonove starše za več podatkov o Jezusu.

Rišon nima časa za video igre ali televizijo. Ne uporablja ne Facebook ne Instagram. Celó se ne igra niti z malimi igračami, ki so ostale v njegovem domu. Je prevelik Jezusov poslanec.

5. december 2020

10. BOG JE MOJ UČITELJ

Anurod Barnval, 19 let

Državni simbol Indije je ogroženi bengalski tiger.

Oče je bil zaskrbljen za Anuroda. Čeprav je končal sedmi razred, je komaj izdeloval posamezne razrede. Ni znal prebrati niti besede v angleščini, marveč samo v jeziku hindi.

Oče je opazil, da ima pastor Krščanske adventistične cerkve v svojem rojstnem kraju Gazipuru dva otroka, ki dosejata vrhunske ocene v okoli 60 kilometrov oddaljeni adventistični šoli Varanasi.

»Moj sin slabo izdeluje,« je oče povedal pastору. »Ne skrbi za šolo.« Pastor je imel zamisel. »Zakaj ne pošljete sina v adventistično šolo?« ga je vprašal. Oče ni bil kristjan, toda predlog mu je bil všeč. Pozneje isti dan je načrt povedal sinu. Anurod ni hotel nikamor v šolo, toda bilo mu je dolgočasno. Hrepenel je po čem novem. Vesel je bil, da ga oče želi kam poslati.

Ko pa so Anurod, njegovi starši in pastor prišli v šolo, so zvedeli, da je bila spalnica polna. Vseh 80 postelj v fantovskem domu je bilo zasedenih. Dvorana za dekleta, kjer je bilo prostora za 40 deklet, je tudi bila polna. Anurod je pogledal starše in se spraševal, kaj bo treba narediti. Starši pa so pogledali v pastora in se spraševali, kaj naj naredijo. Pastor ni vedel, kje naj iščejo. Nihče ni vedel, kaj naj naredijo. Anurod je moral bivati v domu, če je želel študirati. Ni mogel živeti doma in vsak dan potovati tri ure v šolo in nazaj.

Anurod je bil silno razočaran. Upal je na novo življenje, sedaj pa je bilo videti, da se bo moral vrniti v staro življenje. Prvič je molil. Boga ni poznal, toda mislil je, da se bo vseeno poskusil pogovarjati z njim. Stojе zunaj, je molil. »Bog, tukaj bi iz dna srca rad študiral,« je dejal. To je bila preprosta molitev. Boga sploh ni prosil, da kaj naredi. Pripovedoval mu je le o največji želji svojega srca.

Ko so se Anurod, njegovi starši in pastor spraševali, kaj naj naredijo, je za te razmere slišala učiteljica. Stopila je k nebogljenu

fantu. »Zakaj pa ne bi stanoval z menoj v moji hiši?« je vprašala. Anurod ni mogel verjeti svojim ušesom.

»Ali lahko ostanem pri učiteljici?« je vprašal starše. Anurod je bil vesel, ko so mu starši to dovolili. Bog je uslišal njegovo molitev.

Tisti večer se ni počutil tako srečnega po očetovem in materinem odhodu. Prvič je moral živeti daleč od doma. Debele solze so tekle po njegovih licih in molil je drugič. Kleče ob postelji je rekel: »Bog, ti si moj učitelj. Prosim, vodi me.«

Anurodu je bila vseč nova šola. Rad se je učil iz Svetega pisma, še zlasti je užival pri branju Psalmov in Pregovorov. Prvič je v vseh razredih dobil najvišje ocene. Vedel je, da jih dobiva zaradi Boga. On je odgovarjal na njegovo molitev, da naj bo njegov Učitelj. Jezusu je izročil srce.

Danes je Anurod star 19 let in je navdušen, ko spoznava, kakšne načrte ima Bog zanj še naprej. Nikoli ni pričakoval, da bo izdelal razred, prav to leto pa končuje srednjo šolo.

»Mi imamo omejene načrte,« pravi. »Toda Bog ima večje načrte, kakor pa si jih lahko zamislimo, in nas je pripravljen voditi.«

Del daru trinajste sobote v tem četrletju bo podprl zidanje novega študentskega doma za adventistično šolo Varanasi, da bo imela več prostora za otroke, da se bodo učili od najboljšega Učitelja, Jezusa.

12. december 2020

11. TUMOR SPREMINJA SRCE

Abišek Čodari, 14 let

Pravkar so se začele poletne počitnice in 12-letni Abišek je bil vesel, ker je prišel iz internata domov. Potem se je nekaj zgodilo. Štiri dni se je igral z žogo na prednji verandi hiše z 11-letno sestro Mahimo. Bilo je okrog 16. ure popoldne malo pred večerjo. Ko je odbil žogo, je padel na tla in njegovo telo se je močno treslo. Zvijal je roke, na ustnicah pa se mu je delala pena. Mahima je kričala in stekla k materi v kuhinjo.

»Pridi, pridi!« je vpila. »Pridi pogledat, kaj se je zgodilo!«

Mati je stekla na verando in zagledala sina v omedlevici in tresenju na tleh. Materi so privrele solze. Zbrala se je in poklicala očeta na mobilni telefon. »Abišek ne more hoditi ali govoriti,« je povedala. »Prosim, pridi domov.«

Oče je delal kot svetopisemski učitelj in je vodil molitveni sestanek zunaj mesta. Odhitel je domov in tja prišel po dveh urah.

Mati je medtem dvignila še vedno nezavestnega Abiška in ga odnesla k svoji postelji. Nekaj pozneje se je fant znova zavedel. Toda ni mogel govoriti. Ni se mogel premakniti. Tako je bilo tudi ob očetovem prihodu. Državna bolnišnica je bil ponoči zaprta, oče pa ni imel denarja za stroške v zasebni bolnišnici. Družina bi morala počakati do jutra, da bi Abiška odpeljala k zdravniku.

Oče in mati sta položila roke na sinovo glavo in molila. Mati je jokala. Mahima je stala v bližini in poslušala. Oče je molil: »Gospod, ti vse veš. Poznaš to neznano bolezen. Zagotovo vem, da lahko ozdraviš mojega sina.«

Oče in mati sta sina odpeljala v bolnišnico. Zdravnik je opravil teste in ugotovil tumor v Abiškovih možganih. Tumor je povzročil, da je omedlel na verandi. Zdravnik je predpisal zdravilo za petnajst dni.

Če bo zdravilo delovalo, bo vse v redu,« je dejal. »Če ne bo, bo moral na operacijo.«

Tisto noč je družina doma molila za Abiška. »Bog, prosim, pomagaj, da bo zdravilo ozdravilo našega fanta,« je rekel oče. Verniki so molili za Abiška. Oče je poklical njegove sošolce iz internata in tudi oni so molili. Vsi so molili naslednjih petnajst dni.

Po petnajstih dneh je družina odšla k zdravniku. »Kako se počuti?« je vprašal zdravnik. »Veliko bolje,« je povedal oče. »Opravimo še en test, da bomo videli, kaj se je zgodilo s tumorjem,« je dejal zdravnik.

Po opravljenem testu zdravnik ni mogel najti nikakršnega znamenja tumorja. Bil je osupel.

»Kako pa se je to zgodilo?« je vprašal.

Abišku je predpisal zdravilo še za petnajst dni in rekel očetu: »Če bo tvoj sin po tem v redu, mu ne bo treba na operacijo. Le naslednje leto bo moral jemati tablete.«

Oče in mati sta bila presrečna, da je tumor izginil. Bil je čudež! Vsa družina je doma hvalila Boga. »Hvala ti, Bog,« je molil oče.

Družina je še naprej vsak dan molila za fanta, tudi verniki so molili. Abišek se je po poletnih počitnicah vrnil v internat in njegovi učenci so molili zanj. Po enem letu je zdravnik opravil še en test. Izvid ni pokazal tumorja. »Nič ni. On je v redu,« je povedal zdravnik. Družina se je veselila. Bog je naredil čudež.

Ampak to še ni konec. Sosedje, ki niso verovali v Jezusa, so slišali za čudež in prosili Abiškovega očeta, naj moli zanje. Abiška in njegovo družino so zasmehovali, ker so kristjani. Toda njihov odnos se je spremenil. Postali so tesni prijatelji in so srce želeli izročiti Jezusu.

Abišek hvali Boga za dobro zdravje. Vesel je, da Bog odgovarja na molitev in da je njegovo molitev lahko uporabil za pomoč sosedom, da se učijo o njem. Želi postati misijonar, kakršen je njegov oče. Pravi: »Ko bom dokončal šolanje, želim delati za Boga. Svoje doživetje bom pripovedoval vsem, ki ne poznajo Kristusa.«

Del daru trinajste sobote v tem četrletju bo podprl zidanje nove stavbe v Abiškovi adventistični šoli Varanasi, da bo lahko več otrok spoznalo Jezusa.

19. december 2020

12. SLADKA BOLEČINA

Marilin Kamej, 16 let

Nagaland je svetovna prestolnica sokolov. Novembra 2013 je mednarodna ekipa ornitologov naštela več kakor milijon amurskih sokolov, ki so se prenočujejo v bližini Wokhe v Nagalandu.

Marilin se je šolala v adventistični šoli, zato nikoli ni imela težav s posvečevanjem sobote. Morala pa je opraviti zaključne izpite v državnem središču zunaj šole. Ko se je šla prijaviti za izpite, je zvedela, da lahko enega opravlja samo ob sobotah.

Marilin ni vedela, kaj naj naredi. Prijazna učiteljica v izpitnem središču je imela rešitev. Predlagala je, naj Marilin v soboto zjutraj za nekaj minut zapusti bogoslužje in pride v državno izpitno središče. Na izpitni papir bi napisala svoje ime in priimek ter se vrnila k bogoslužju.

»Izpit je izbiren, tako da ga lahko izpustiš, ne da bi se znašla v težavah,« je pojasnila učiteljica. »Ampak to moraš sprejeti. Pridi, napiše svoje ime in se vrni v cerkev.«

Zamisel je bila privlačna. Marilin je morala opraviti izpit, da bi napredovala v naslednji razred. Vendar se ji ni zdelo pravilno oditi v soboto v izpitno središče, da bi samo napisala ime.

»Ni razlike med izpitom v soboto in odhodom v izpitno središče zapisat svoje ime,« je dejala Marilin. »Tudi če letos ne opravim izpita, bom ohranila soboto.«

Marilin je opravila vse druge izpite in prejela dobre ocene. Toda izpit na soboto je izpustila, zato zanj ni dobila ocene. Naslednje šolsko leto bi morala ponavljati razred.

Oče je bil vesel, da se je Marilin odločila biti zvesta Boga in soboti. Vedel je, kako se počuti. Mnogo let prej je moral tudi sam ponavljati razred, ker ni hotel v soboto opravljati zadnjega izpita. Vendar se je bal, da se utegne Marilin naslednje leto spopasti z enako težavo.

Oče je odpeljal Marilin na tihi prostor, da bi se pogovarjala. Spomnil jo je, da je moral zaradi izpita v soboto ponavljati razred.

»Bog te ljubi in ima neomejeno sposobnost pomagati svojim otrokom,« je dejal oče. Med govorjenjem je Marilin držala očetovo roko. Potem je bil čas, da sama spregovori.

»Oče, ne skrbi,« je dejala. »Sinoči sem se zahvalila Bogu za to izkušnjo.« Njene besede so presenetile očeta. Nadaljevala je.

»Ko sem bila majhna, sem poslušala poročila o dečkih in deklicah, ki so preživljali hude čase, ker niso hoteli kršiti sobote,« je povedala. »Občudovala sem jih. Sedaj pa mi je Bog dal priložnost, ne le da občudujem njihove odločitve, marveč da jih tudi osebno doživim. To je sladka bolečina.« Oče ni mogel več molčati. »Marilyn, ta izguba je dobiček,« je dejal. Prikimala je.

»Imam več veselja kakor razočaranja,« je rekla. »Hvala, oče, ker si mi pokazal pomen Božje sobote.« Oče in Marilin sta pokleknila in se zahvalila Bogu. Verjela sta, da je izkušnja Božji dar.«

Marilin letos ponavlja razred. Ne skrbi je, kaj se bo zgodilo z zaključnimi izpiti. Vse, kar želi narediti, je ubogati Boga in verjeti, da bo On naredilo drugo.

Dar trinajste sobote v tem četrletju bo podprl zidanje stavb za fante in dekleta v Marilininim adventistični šoli Nagaland v indijskem mestu Dimapur. Hvala, ker boste šoli pomagali povečati možnost, da bo več otrok lahko spoznavalo Boga in njegovo soboto.

26. december 2020

13. PREMAGANA RAZVADA

Hangbe Poireng, 16 let

Hangbe Poireng je začel kaditi, ko je bil star 12 let. Prvo cigareto je poskusil med poletnimi počitnicami v domači vasi na severovzhodu Indije. Vas je bila v gorah, vreme pa je bilo mrzlo, čeprav je bilo poletje. Hangbe je oblekel topel pulover, saj sta se on in 18-letni prijatelj Lukelung družila v zapuščeni koči in klepetala brez cilja. Lukelung je prižgal cigareto. »Poskusi,« je rekel Lukelung in ponudil prižgano cigareto. »Kajenje te bo ogrelo.« Hangbe je brez obotavljanja vzel cigareto od prijatelja. Nikoli ni kadir in ni znal kaditi. Dim se mu je zdel zopr in je kašljal. Ni hotel kaditi, cigareto je vrnil prijatelju. Lukelung jo je vzel brez besed.

Čez en teden se je Hangbe odpravil na izlet s petimi prijatelji. Prišli so na polje ob reki, prijatelji so se usedli in začeli kaditi. Hangbe se je ozrl in videl, da vsi kadijo. Počutil se je zapuščenega. Spomnil se je zoprnega okusa cigaretnega dima, vendar je hotel biti del skupine. Prosil je za cigareto. Toda Hangbe se je tokrat odločil narediti pametnega. Ni hotel kašljati in biti videti neumen. Pretvarjal se je, da kadi, ne da bi dim potegnil v pljuča. Videti je bilo, da nihče ni opazil njegovega pretvarjanja. Počutil se je srečnega, da je del skupine.

Hangbe se je na drugih druženjih s prijatelji pretvarjal, da kadi. Kmalu se ni več pretvarjal. Ugotovil je, da je kaditi preprosto.

Po koncu poletnih počitnic je Hangbe odšel v Dimapur živet s sestro in se šolat na adventistični šoli. Našel je nove prijatelje, ki niso hodili v adventistično šolo. Ti so kadili in se jim je pridružil. Želel je biti del skupine.

Toda v šoli je slišal, da je kajenje škodljivo zdravju. Razmišljal je, da bi prenehal, vendar je bil zasvojen. Kadar koli je poskusil prenehati kaditi, se je počutil slabo in nervozno.

Hangbe je potreboval denar za cigarete. Prijatelji mu niso mogli stalno dajati brezplačnih cigaret. Ko mu je sestra v šoli dala denar za hrano, ga je porabil za cigarete. Začel je tudi več časa preživljati s

prijatelji in nehal opravljati domače naloge. V njegovi vasi so starši ugotovili, da v šoli slabo dela. Odločili so se, da ga bodo poslali v adventistični šolski internat, in upali, da ga bo vzgojitelj spodbudil opravljati domače naloge.

Hangbe ni želel živeti v internatu, vendar ni imel druge izbire. Sedaj je imel težavo. V šoli ni smel kaditi, nehati pa ni mogel. Odločil se je kupiti tobak za žvečenje, za kar je še vedno uporabljal denar, ki mu ga je dala sestra za hrano. Dolgo ni žvečil tobaka. Sošolec ga je zasačil in ga prijavil učiteljem. Vzgojitelj ga je poklical v pisarno.

»Kadar koli čutite, da bi morali kaditi ali početi kaj slabega, lahko molite k Bogu,« je povedal vzgojitelj. »Tudi k meni lahko pridete, in vam bom poskusil pomagati.« Vzgojitelj je molil z njim.

Hangbeju je bila molitev všeč, zato se je odločil poskusiti moliti sam. Naveličal se je nadzorovanja nad zasvojenostjo s tobakom. Bil je tudi lačen. Toliko svojega denarja za hrano je porabil za tobak.

Ko je naslednjič hotel kaditi, je molil: »Dragi Bog, prosim, pomagaj mi premagati skušnjava, da bi kadil.« To molitev je ponavljal vsakič, kadar je hotel kaditi. »Dragi Bog, prosim, pomagaj mi premagati skušnjava, da bi kadil,« je dejal.

V spalnici je molil. Včasih se je povzpел na streho fantovskega doma molit. Drugič je prosil vzgojitelja, naj moli zanj.

Sedaj so minili že trije meseci, od kar je Hangbe nazadnje uporabil tobak. Še vedno ga vsak dan mika in si želi, da te umazane razvade nikoli ne bi bil začel. Vesel pa je, ker mu Bog iz trenutka v trenutek daje moč za upiranje skušnjavi, da bi skrunil telo in um. Druge otroke želi opozoriti, naj niti enkrat ne kadijo.

»Morda mislite, da ste srečni, če kadite,« pravi, »toda resnična sreča prihaja iz branja Svetega pisma in molitve.«

Pred tremi leti je dar trinajste sobote pomagal zgraditi deški in dekliški internat, kjer Hangbe živi v adventistični šoli v indijskem mestu Dimapuru. Hangbe se zahvaljuje za novo spalnico, ker mu je tam Bog dal moč premagati tobak. In tako kakor so dečki in deklice po vsem svetu darovali dar za to šolo, tako lahko danes z darom trinajste sobote pomagate otrokom v drugih adventističnih šolah v Indiji. Hvala za obilen dar trinajste sobote.